

Kladivák: Čierny kráľ

(ukážka)

Prekročili sme Dunaj a ja som sa zasa raz presvedčil, akým unikátnym miestom je Engerau. Bolo skurvene chladné jesenné ráno. Ľudia sa zabalení v teplých baloňákoch náhlili do práce, utekali od mileniiek, pár žien štrngalo s lahváčmi v sieťovke. Museli prísť domov a dať ich chladiť skôr, ako sa im zobudí chlap. Lebo ak by nemal k raňajkám pivo, už by letela jedna na líce. Každý zanedbaný panelák v okolí poznal taký príbeh.

Pressburg mal svoje pravidlá a vlastný životný cyklus. Skrátka niečo, čo bude fungovať aj po tom, ako sa obrátim v prach. A že niektorí z nás od toho nie sú ďaleko.

Jedno z pravidiel bolo, že nočný Pressburg žiadne nemá.

Mestská časť na druhej strane Dunaja, Engerau, nepoznala skoro žiadne pravidlá ani cez deň. Práve sme prechádzali Wolkrovým námestím, keď nás minula dvojica školákov. *Školáci* bol zavádzajúci pojem. Školu určite dlhšie nevideli, zato obaja drúlali v papuli marsku či spartku a pokrikovali po dospelej žene na zastávke autobusu. Tá sa na nich s úsmevom otočila a dvoma vztýčenými prostredníkmi im dala najavo, čo si o nich myslí. Čakal som, či nevytiahnu nôž, ale nevytiahli. Zrejme išlo o deti zo slušnejších rodín.

Zmizli sme medzi blokmi domov. Betónová džungľa plná šedivých, ošarpaných činziakov. Pri srdci ma hrial pocit domova, spomienky na studený a blatistý les som z hlavy úplne vytesnil. Hneď pri prvom vchode panelovej zástavby sa odohrávala potýčka. Bežná chlapská strkanica, ktorá skončila tým, že jeden rozbil hlavu druhému o kapotu auta. Okoloidúci zvedavo pozerali, ale nikto sa nepristavil. Načo, nebola to ich starosť. Ani auto.

O tom bol Engerau.

O niekoľko minút sme odbočili do stredu sídliska. Nižšie, osemposchodové činziaky tu pôsobili inak, než by človek čakal. Balkóny boli aj napriek jeseni ozdobené kvetmi a okrasným brečtanom. Niekde sa trepotala len malá farebná vrtuľka, zabodnutá v kvetináči, čo si šla zodrať dušu vo vetre. Ulica pod nimi bola pokojná, ľudia sa zdravili aj rozprávali, traja chlapi dokonca spoločne venčili psy. Autá zaparkované ukážkovo, chodníky voľné a čisté. Bez ležiacich tiel či psích výkalov. Málokde na sídlisku človek našiel podobný chodník.

Aj o tom bol Engerau.

Stále viac sa rozmáhala systematické rozdelenie ulíc, pripomínajúce samostatné štáty. Ani ostrieľaní pouliční výrastkovia si netrúfli robiť zlobu v cudzích vchodoch, ak na to nemali gule alebo palebnú silu. Miestni si dávali bacha.

Pri týchto myšlienkach mi napadlo, či už nie je moja myseľ pokrivená a mozog premenený na kovovú masu, rovnako ako Ruka, čo ma celý život sprevádzala.

„Sme tu,“ vytrhla ma z cestopisných úvah Kristy a zapadla do jedného z panelových domov. Jeho obyvatelia mali na balkónoch najkrajšie červené muškáty.

„Samozrejme, nefunkčný výťah,“ zašomral som v duchu a nasledoval Kristy na štvrté poschodie pešo. Odomkla a spoločne sme zaliezli dnu za bezpečnostné dvere. Boli tu všetci. Ambróz, Gaz, dokonca aj Zverák, malý Kšunt aj večne spotený a smradľavý Marcin.

Ambróz, najmocnejší gangster v Engerau, sa uškrnul od ucha k uchu a priateľsky rozpažil ruky. „Exhibicionista!“ skríkol na mňa. To slovo sa musel naučiť iba nedávno, lebo ešte mal problém so správnou výslovnosťou. Bastard.

Človek môže bojovať proti celej armáde, proti silám pekelným... Na to všetko sa nakoniec zabudne. No raz budete behať pred kamarátmi po ulici nahí. Kamaráti... To slovo by sa len ťažko dralo z mojich úst, ale bolo to tak. Ambróz, Gaz, Kristy a ostatní. So všetkými som mal spoločnú históriu spečatenú krvou. Našou aj cudzou. A na to sa nezabúda. Aj keď sme sa pohybovali na okraji spoločnosti, my sme boli tí dobrí. My sme im toto skurvené mesto zachránili. Vtedy.

Väčšinu z nich som nevidel dlhé mesiace, možno rok. No aj po takom čase sa zdalo, že pokračujeme presne tam, kde sme prestali. Preplneným bytom sa tiahla ťažká vôňa whisky a tabaku a ja som sa po náročnom pešom pochode z centra konečne zvalil do kresla.

„Našla ťa rýchlo,“ povedal Ambróz a sadol si do koženej sedačky oproti, na pohľad pohodlnejšej ako tá moja. Letmo som sa rozhliadol – všetci boli ozbrojení, plno zbraní ležalo na stoloch či na zemi. Dokonca som videl jeden raketomet. Tá zbraň vo mne vyvolávala spomienky. Najmä príjemné. Veľká zbraň na veľké problémy.

„Čo je vo veci?“ spýtal som sa rovno a vyprázdnil pohár, ktorý mi priateľ podal. Než som ho stihol odložiť na konferenčný stolík, gangster vyčaroval odnikiaľ fľašu a dolial mi. Znovu som sa prisal k ostrému nápoju. Keby všetci ľudia vedeli, ako paradne chutí whisky ráno, nerobili by nič iné, iba chľastali.

Ambróz sa neobšívaj. „Gregorovi niekto v meste povraždil chlapov. Vraj my.“

„Vraj?“

„Tak my sme to očividne neboli. Načo by sme šli do otvoreného stretu s dvoma desiatkami debilov s Dudim na čele?“

„Aj ten je mŕtvy?“ spýtal som sa na starého známeho. Dudi bol stará škola. Svaly, päste, železo a žiadny bontón. Mal som s ním veľa spoločného.

Gangster prikývol. „Všetci však tvrdia, že sme to boli my. Gregorovi muži, sám Gregor, nejakí policajti... Do riti, veď polovica mesta si o tom šušká. Tento byt je ako bojová centrála. Nikto o ňom nevie, slušná ulica... Tak sme tu. A ja rozmýšľam, že čo ďalej.“

Ambróz bol nekompromisný chlap a čas ukázal, že je aj rovnako nekompromisný obchodník. Prebrať Engerau pod seba mu trvalo len niekoľko mesiacov. Stále vyrábal drogy a obchodoval s nimi, s trávou a pervitínom, ale nezaostával ani vo výpalníctve či iných zaujímavých odvetviach. Hovorilo sa o ňom, že robí biznis srdcom. Aj keď som nevedel, ako je to možné, ľudia, ktorých oberal o peniaze za ochranu, ho neoblomne zbožňovali.

Zrejme bral menej ako jeho predchodcovia, no on dookola tvrdil, že je zločinec s ľudskou tvárou.

„Máš tu arzenál na menšiu vojnu,“ zhodnotil som s uznaním vybavenie, ktoré som videl.

„Dúfam, že bude stačiť aj na väčšiu.“ Ambróz sa zamyslel a pokračoval, až keď znovu doplnil naše poháre, tentoraz po okraj. „Gregor so mnou nikdy nejednal. Poslal som k nemu

dvoch mužov, ale ani jeden sa nevrátil. Nieкто mi vypálil obľúbenú pizzériu, tým sa to celé začalo. Potom pri Technopole vybuchlo zopár našich áut napriek tomu, že Draždiak a okolie nie je náš rajón. Zatiaľ. To som nemohol tolerovať. Takže, na revanš sme mu vykántrili personál v jednej putike.“

Neodpovedal som, nebolo čo. Ambróz bol pod tlakom, musel robiť rozhodnutia. Prísne a hlavne rýchle. Ak aj nestál za masakrom Gregorových mužov, ostatní si mysleli niečo iné, a na tom veľakrát záležalo oveľa viac. Nikoho nezaujímá, kto vojnu začal, ale kto ju skončí. Na zlikvidovanie celej skupiny Dudiho búchačov bolo treba celkom solídnu palebnú silu.

„No pozri, takto,“ nevydržal Ambróz mlčanie a pretrhol niť mojich myšlienok. „Ono je to komplikovanejšie. Niektorí ľudia, nehovorím, že všetci, ale vieš, akí sú...“

„Vybalť to,“ gestom ruky som ho popohнал.

„Myslia si, že si to bol ty.“

To bola novinka. „Hmm. A bol som?“

„Dudi s jeho riťolezmi, bitkári a vrahovia, poznáš to. A všetci mŕtvi. Pobití a zmrzačení ako prasce. A môj zdroj mi potvrdil, že útočníci buď nestrieľali, alebo zobrali každý jeden náboj či nábojnicu zo svojich zbraní. Ručná práca. Ak si to bol ty, tak ťa neodsudzujem, ale vieš ako. Ľudia kladú otázky. A ty si sa dlho neukázal, neviem, či nerobíš pre niekoho...“

„Spovedáš nepravého,“ vyhrkol som v momente, keď som pochopil, že ani Ambróz si nie je istý. Schmatol som opustenú fľašu a vyprázdnil si ju do hrdla. Vzápätí som vstal tak prudko, až sa mi zatočila hlava. „A ja by som strieľal.“

Môjmu spoločníkovi a kamarátovi sa evidentne uľavilo. „Veď, nemyslel som to tak, len teraz bude treba konať. Beriem to ako príležitosť. Gregor smrdel v Bischdorfe už pridlho.“

Bischdorf bola časť Pressburgu, ktorá vyrástla prakticky cez noc. Fádne fabriky, lacné skladiská a pár zastrčených vietnamských obchodíkov či premastených bistier postupne dopĺňali nové sídliská ako Dolné Hony, kde so stovkami nových bytov prichádzali tisíce nových ľudí. A nových problémov. „A to ťa nezaujímá, kto to bol? Kto pozabíjal Dudiho chlapov?“

„Brácho, popravde... máme zjavne spoločný cieľ. Každý mŕtvy Dorfák dobrý.“

Siahol som po popolníku a bez slova si pripálil cigaretu. Aj keď bol v byte ruch, ja som zachovával pokoj. Ambróz už medzitým riešil niečo iné a mňa nechal v obláčiku dymu po dobrej whisky premýšľať nad tým, čo mi zvestoval. Ľudia ako on si často neuvedomujú hrozbu, čo im chodí za chrbtom ako zlé sny. A keď sa otočia, nikoho nevidia, lebo hrozba čupí hlboko v tme. Každým ďalším krokom je bližšie a bližšie. Vojny gangov tu boli odjakživa. No on vidí iba peniaze a príležitosť pre kšeft. Pozná svojich ľudí, ich zbrane a vie, čo si môže dovoliť. A v celej tej logike si neuvedomí, že to dávno môže byť nad jeho sily. Vtedy už niet cesty späť.

Človek v Pressburgu nikdy nevie, kedy bude terč na jeho chrbte.

„Kristy,“ mávnutím Ruky som privolal dievča k sebe a ono s úsmevom na tvári ochotne pribehlo.

„Som rada, že si tu!“

Väčšina ľudí v byte sa síce tvárila priateľsky, ale cítil som, že len pár z nich ma vníma naozaj takého, aký som. Kristy k nim určite patrila. „Držíš sa ďalej od problémov?“

Usmiala sa, zvrtila zápästím a zrazu v ruke držala nôž. Kratší vrhací. Musela cvičiť s nožmi stovky hodín, taká bola v tom jednoduchom pohybe elegancia. „Tomu ver, Kladivák,“ zaškerila sa.

„Len aby si sa s tými nablýskanými nádherami neporezala. To vieš, žena patrí do kuchy...“ Vetu som už nestihol dopovedať. Kristy uskočila do strany rýchlejšie ako mačka a vykopla. Chýbalo pár milimetrov, aby ma zasiahla naplno do hlavy. Sediac som jej zrazil nohu dole, kinetická energia dolnej končatiny ju mala otočiť nechráneným chrbtom ku mne. Ona však dala do pohybu ešte viac sily. Doslova pred mojimi očami urobila salto a tentoraz druhou nohou vo vzduchu sa ma pokúsila trafiť pätou. Zaklonil som sa, takže útok iba neškodne šuchol rameno. Ľavačkou som ju postrčil, a kým nabrala rovnováhu, zovrel som jej vo vzduchu členok Rukou.

Kristy sa napla ako luk. V momente, keď kovové prsty chytili tenkú kosť, vyšvihla sa zo zovretia a premetom dopadla elegantne na nohy ako artista. Dvihol som sa zo sedačky a tú následne odkopol za seba, aby som tak získal priestor. To už ale Kristy bola pri mne na vzdialenosť paže.

Naznačila kop. Ja som stratil drahocenné sekundy premýšľaním o tom, či sa vôbec kryť, a ona prudko vykopla z výskoku druhou nohou. Zasiahla ma priamo do brucha, a aj keď mala maximálne päťdesiat kíl, tá sila v kope mohla zodpovedať pokojne štvornásobku. Bolestne som vyfúkol ústami a Rukou vykryl čepel' prichádzajúcu zo strany. Znovu som sa ju pokúsil zadržať a znehybniť, ale nemal som šancu. Prikrčená uskočila vzad, kotrmelcom cez rameno preplachtila konferenčný stôl, a prv než znovu stála pevne na nohách, vrhla nôž. Našťastie som mal prázdny pohár, pretože ho pri tejto akrobacii prevrhla.

Lenže reflexy a roky driny v uliciach neoklameš. Mávol som Rukou ako človek zaháňajúci muchu a na konci pohybu som v dlani zvieral nôž, ktorý zázračne vyčarila na začiatku. „Pôsobivé,“ okomentoval som pohľadom ostrú čepel' medzi mojimi prstami a prisunul odkopnutú sedačku. Kristy sa do nej zvalila ku mne hneď, ako som sa posadil, a začala ma objímať. Až vtedy som si všimol, že osadenstvo bytu nás celý čas so záujmom sledovalo.

„Vždy mi ho pomačkáš,“ skonštatovala pri kontrole ostria, keď si nôž znovu odkladala. „Normálneho by som už zabila. Teda, slabšieho. Vieš, ako to...“

„Viem,“ odpovedal som. Vedel som, čo chcela naozaj povedať. Videla ma bojovať s démonom, preto sa odrazu hanbila nazvať ma pravým menom. Bol som monštrum? „Vždy si drž odstup a v momente útoku nenechaj súpera dýchať. A maj eso v rukáve.“

Kristy sa znovu zaškerila ako to malé hnedé dievča, čo som pred rokmi spoznal, a dupla nohou. Zo špičky na čižme sa vysunula čepel', dlhá ako palec. „Vidíš, šetrila som ťa.“

Keď som medzi perami začal cmúľať novú cigaretu, zase prišiel Ambróz. Tentoraz bol vážny a zachmúrený. „Pod' so mnou do pracovne, tam bude väčší pokoj,“ prstom ukázal niekde za roh.

Rozmery bytu ma prekvapili. Išlo pravdepodobne o dva susediace, vzájomne prepojené príbytky. Miesta bolo všade požehnané. Ambrózova pracovňa vyzerala ako skromná izba školáka. Hnedá vyblednutá váľanda s nočným stolíkom a lampou, do rohu prirazený stôl so stoličkou a jednoduchá polica bez kníh. Školácke zátišie narúšali len fľaše vodky a whisky na stole. I keď, bohvie, ako to vyzerá v Engerau u školákov.

Aj toto bol Engerau.

Na stole ležal detský komiks. Bez toho, aby som ho zdvíhal, som prelistoval tri stránky. Veľký muž vo veľkom brnení tam veľkým, jasne svietiacim kladivom riešil veľké problémy. Patril k rádu paladinov bojujúcich s ktoviekým. Ďalej som už nečítal.

Ambróz sa oprel o okenný parapet a cez škáru v hliníkových žalúziách sledoval ulicu. Dvere som síce zavrel, ale o chvíľu sa znovu otvorili a dnu vkĺzla Kristy. Dievča sa zvalilo na pohovku, chrptom sa natlačilo do kúta, kolená stiahlo pod bradu a hralo sa s nožom.

Ambróz jej prítomnosť nekomentoval. Boli sme rodina.

„Na rovinu, kamarát. Práve som sa dozvedel, že Gregor odpálil bombu na jednej z našich ulíc.“

„Straty?“ Bol som pragmatik.

„Jeden môj chlap je mŕtvy a jeden zranený, ten to aj nahlásil. Ale zomrelo šesť civilov,“ odvetil Ambróz rovnako vecne. Bomba a mŕtvi civilisti boli za bieleho dňa obrovským problémom. Ambróz akoby moje myšlienky vytušil. „A to je za bieleho dňa kurva problém. Chystáme sa na vojnu a nakoniec bojujeme na našom území? Raz-dva tu budú húkať modré majáky.“

„Nebudú. Na to je jedna bomba v Engerau málo. Čo chceš robiť a koľko platíš?“ Keď som otázku položil, pozrel som na Kristy, ktorá sa bez záujmu ďalej hrala s nožom. Ak moju otázku o peniazoch zaregistrovala, ani to s ňou nehlo, čo mi vyhovovalo. Nepotreboval som, aby si ma prehnane idealizovala. Vždy som bol žoldnier.

Gangster si nervózne prešiel prstami po brade posypanej začínajúcim strniskom a znovu sa zahľadel cez okno. „Dlhšie som o tebe nepočul,“ začal rozpačito. „A práve, keď vystrčíš nos z diery, niekto tu vykántri krčmu plnú ozbrojených chlapov od Gregora! Dudiho bandu!“

„A?“

„Ale ty s tým nemáš nič spoločné! A ja ti verím, no raz by ťa, kurva, mohlo zaujímať aj niečo iné ako prachy.“ Ambróz zovrel ruku v päst' a zhlboka sa nadýchol, potom pokračoval o oktávu pokojnejší: „Ale samozrejme, že ti zaplatím. Peniaze? Zlato? Podiel? Čo budeš chcieť?“

„Čo ti bude najmenej chýbať?“ Moje slová zanikli vo zvuku mohutnej explózie nasledovanej ďalšími dvoma, podstatne vzdialenejšími. Panelák sa otriasol. Náš panelák.

„Čo to, kurva, zasa...“ Ambróz rozhrnul žalúziu na okne a Kristy zoskočila z váľandy, aby tiež poriadne videla.

Muselo to rachnúť niekde mimo ulice, lebo nám žiadna tlaková vlna nevysypala sklo z okna. Už som sa približoval k parapetu, keď som zbadal na protiľahlej streche pohyb. Akoby niekto nevedel, čo presne hľadá. No v momente, ako sa rozhrnuli naše žalúzie, to našiel.

A zamieril.

Cvaknutie odistenej pušky som, samozrejme, nemohol počuť, ale vedel som, že tam bol. „K zemi!“ zvraskol som vo chvíli, keď okno na jednom mieste zbelelo pod rozsiahlou prasklinou, obkolesujúcou novovzniknutú priehľbinu. Vzápätí pribudli ďalšie dve, ale okno stále držalo.

„Čo to...“

„Upgrade, kurva, upgrade. Nepriestrelné sklá! Popláááách!“ zakričal som úplne zbytočne. Strelec to skúsil ešte dvakrát, potom svoju snahu vzdal.

Vybehol som z gangstrovej pracovne a sledoval dianie okolo seba. Rovnaký scenár sa odohrával aj v miestnosti, kde som ešte pred chvíľou nerušene popíjal whisky. Okná boli posiate prasklinami po výstreloch, ale ani jeden neprenikol dnu. Ktorý paranoik dá na štvrté poschodie namontovať nepriestrelné sklá? Nečakal som, kým sa ostatní spamätajú, alebo kým začne Ambróz štekať jeden rozkaz za druhým. Rozbehol som sa dolu schodiskom na vlastnú päť.

Schody som bral po piatich či desiatich, nebol som si istý. Na každom lome schodiska ma zastavila až stena, od ktorej som sa rukami odrazil a znovu pokračoval. Štyri poschodia som tak zbehol v olympijskom čase veteránov.

Vyrazil som vchodové dvere a vybehol na ulicu. Ambróz bude musieť volať zámočníka, pretože kľučku som stlačiť nestihol.

Stále bolo chladné ráno, no ulica značne ožila. V diaľke som počul osamotený maják, ľudia kričali, pár zvedavých rezidentov sa začínalo vykláňať z okien. A dym, z dvoch rôznych smerov začínal stúpať tmavý dym.

Prebehol som ulicou pomedzi zaparkované autá do vchodu oproti. Na rozdiel od domu, ktorý si za svoju centrálu zvolili gangstri, bol tento poctivý engerauský.

Pach zaschnutého moču, opadané svetlozelené kachličky a vo vstupnej hale ani jedna funkčná poštová schránka. Nestihol som sa pozrieť, ale na betón mali dvere s chýbajúcou sklenenou tabuľou v zámke zalomenú zápalku.

Zato výťah im fungoval.

Zbehnúť štyri poschodia v rekordnom čase, to človeka môjho veku a váhovej kategórie poteší. Vybehnúť osem je však o niečo úplne inom. V minulosti som prežil zásah raketometom, ale vyjsť pešo na ôsme bolo horšie. Niekde na šiestom by ma mohli nájsť mŕtveho, a to by mi pokazilo reputáciu.

A tak som si privolať výťah, hneď na to sa v kabínke rozsvietilo svetlo. Výborne, bol na prízemí. Toľko šťastia som už dlho nemal.

Vtedy som ešte nevedel, že ani dlho mať nebudem.

Hydraulika zavrela dvere a ja som ostal napasovaný v kabínke, ktorá bola taká malá, že ju musel dizajnovať lilipután. Pokojne som stlačil na ovládacom paneli, zdobenom pubertálnymi nápismi a kresbami piktoqramových vagín, číslo osem a tasil makarov.

Štyri.

Niekde vonku znovu zadunela explózia. Chvíľu som rozmýšľal, že Ambrózovi ľudia začali páliť z raketometov, ale vtedy by som cítil silnejšie otrasy. Ved' by strieľali po budove, v ktorej som sa práve nachádzal.

Sedem.

Svetlo vo výťahu zhaslo a celý sa zatriasol, ale nezastal. Znovu sa zažalo až na ôsmom. Oni naozaj strieľali z raketometu.

Som človek, ktorý rád rieši veci bezprostredne. Ak som v uliciach niečo naozaj nenávidel, tak to boli bomby. Vybuchujúce autá, nastražené nálože, to všetko boli móresy ľudí, ktorí sa problémom nevedeli postaviť čelom. Zbabelci.

Prvému problému som sa postavil pred výťahovými dvermi. Mladý muž, možno ešte chalan, tam kľčovito zvieral menší obstarožný automat a sledoval schodisko. Mňa si všimol, až keď boli dvere dokorán otvorené a projektil s hlukom opustil hlaveň makarova. Trafil som ho do krku a ranu istoty mu zasadil medzi oči.

Hrozba prichádza z výťahu.

Ešte pár schodov a bol som na streche. Kovové dvere s dvojitou závorou boli otvorené, medzi nimi a zárubňou bola zastrčená tehla. Väčšina týchto servisných dverí sa na bytovkách nedala otvoriť zvonku, takže to bolo pochopiteľné, ak sa odtiaľ chceli rýchlo dostať späť. A jedného, aktuálne nebohého, nechali strážiť. Na streche som videl troch ďalších.

Od začiatku útoku ubehli maximálne tri minúty. Jeden mal ostreľovačku, ďalší dvaja automatické pušky a vytrvalo pálili na dom cez cestu. Na Ambrózov brloh. Keď som prvému chlapovi s automatom v rukách vystrelil mozog z hlavy, znovu zahučalo RPG, protitanková strela. Evidentne strieľal imbecil, lebo raketa preletela dom o dobrých desať metrov do výšky a dopadla s rámusom niekde na druhej strane.

„Výborne,“ zašomral som si popod nos a skočil za servisnú výťahovú skriňu, pretože muži na streche si uvedomili moju prítomnosť.

Olovo naplno zabubnovalo o plech servisnej šachty.

KLIK KLAk

Automat nemôžete zveriť hocikomu. V neskúsených rukách je nepresný a pri palbe dávkou neefektívny. Roztrasené prsty na spúšti dokážu akurát narobiť randál a vystrieľať zásobník.

KLIK KLAk

Neskúsený pouličný gauner zavalený adrenalínom potom nemá šancu vymeniť ho. Vyliezol som spoza krytu a namieril. Makarov dvakrát štekol, zatiaľ čo môj protivník ledva vyslobodil prázdny zásobník z kovového tela zbrane.

Nový jednoducho nemal šancu osadiť.

Obidve strely ho zasiahli do hlavy a premenili ju tak na bizarnú rozkvitnutú ružu. S kúskami kostí na lupienkoch a troškou mozgu uprostred. Väčšina odletela do priestoru za ním.

Muž s ostreľovačkou, čo vyzerala ako ťažká medveďovka, ešte raz vypálil smerom k druhému domu, znovu obtiahol a dynamicky sa otočil. Nemal čas mieriť, a tak ma prvá guľka bezpečne minula. Namiesto mňa trafila polmetrový tehlový múrik, celý prekrytý plechom. Že je tehlový som zistil až v momente, keď sa kus z neho po zásahu vyparil v červenom prachu. Beriem späť, to nebola medveďovka. Tou puškou sa pravdepodobne porážali slony, tak dva-tri za sebou. Schované za betónovou stenou. No dobre, to som možno prehnal, ale o to väčšmi by ma zaujímalo, čo mal Ambróz namiesto skla v oknách, keď ich táto sviňa neprestrelila.

Muž zasa obtiahol a okamžite páčil. Niekde za mnou sa ozval zvuk, ako keď padne na zem stožiar s piatimi satelitmi. Vzdialenosť medzi nami dvoma sa zatiaľ skrátila natoľko, že okamžite po výstrele chlap odhodil pušku a spoza chrbta ťahal revolver.

Párkrát som vystrelil, no ani raz som netrafil cieľ. Muž sa v správnej chvíli prikrčil a kryl sa za jeden z mnohých satelitných stožiarov.

Ďalšie rany už mierili presnejšie, minimálne dvakrát som ho zasiahol a minimálne trom bytom rozladil obraz v obývačke neodborným prekonfigurovaním ich satelitov.

Vysunul som prázdny zásobník z pištole a z vrecka vyberal nacvičeným pohybom nový, keď sa k slovu dostal revolver.

Používanie revolveru je vec vkusu a prestíže. Ak človek nemá nachystané nábojové venčeky, nemá v dlhšej prestrelke šancu. Väčšina starších kusov nemá ani poctivo nastavené mieridlá, takže o presnosti pri streľbe na pohybujúci sa cieľ nemôže byť reč. Viem to, miloval som remington. Ak sa však z vašej ruky a zbrane stane jedno, nikdy by ste to nevymenili za nejaké pištoľové pľuvátko.

A ostreľovač s tým vedel narábať kurva presne. Sekundová výmena zásobníka mi tentoraz pripadala nekonečná. Vzdialenosť medzi nami sa znovu o niečo skrátila a ja som konečne zacvakol zásobník do môjho makarova.

Tupý náraz do pravého ramena ma vychýlil z kurzu a poslal do vývrtky. To ma zasiahol šiesty výstrel z revolvera. Odhadom posledný. Tvrdo som dopadol na zem a niekoľkokrát sa pregúľal. Po zdvihnutí hlavy som uvidel muža priamo oproti mne. Vzdialenosť medzi nami nebola väčšia ako sedem metrov.

Bohužiaľ, súper nábojové venčeky vlastnil, takže keď som sa dvíhal na koleno a náhlivo mieril, mal práve prebité. Spúšť stlačil dvakrát, ale zasiahol len zem meter pred sebou. Hlaveň ešte nemala na tú vzdialenosť dostatočnú výšku. Potom ho kinetická energia mojich zásahov do hrudníka odhodila dozadu a on sa zvalil ako vreca cementu.

Len také žuch.

Stále so zbraňou v Ruke som prišiel na hranu panelového domu, hrubý drôt bleskozvodu sa vlnil po celom jeho obvode. Ambrózovi muži už nestrieľali, dokonca aj zvuky výbuchov v okolí utíchli. K zamračenej oblohe stúpalo niekoľko čiernych dymových kužeľov a po ulici zmätene pobehovali ľudia. Pravdepodobne sa snažili v tom rozruchu ukradnúť, čo sa dalo. Videl som aj na roh domového bloku a na malý engerauský bufet, ktorý tam bol roky. Majiteľ stál vo dverách s drevenou pálkou na výstrahu všetkým, ktorí by u neho chceli skúsiť vybrať kasičku.

Bol silný a dobre stavaný, asi pred sedemdesiatkou. Bohvie, čo by povedal na pištoľ nejakého výrastka vtlačenú medzi oči. Myslím, že by si poradil.

Brloh engerauských gangstrov bol prezradený, to asi chápali. Lenže čo to celé znamenalo? Pár výbuchov na rozptýlenie a potom dve deti s automatmi a chlap s medveďovkou? Tá by pri dobrom zásahu zastavila tirák, o tom som nepochyboval, ale aký výsledok očakávali? Keby som tu nebol ja, tak ich postrieľa niekto iný.

Strapatá hlava v jednom z okien Ambrózovho bytu mi začala kývať. Zaistil som zbraň a odkýval naspäť.

Hlava niečo kričala, ale v tom hluku sa jej nedalo rozumieť. Mávanie sa v sekunde zrýchlilo, pripomínalo posledné pohyby potápajúceho sa pod hladinu. V tom istom momente som sa otočil.

Sekunda je niekedy skurvene dlhá doba.

Dva rýchle údery na solar ma donútili ukročiť vzad a makarov mi vypadol spomedzi prstov. Nohou som zacítil bleskozvod a rýchlo pochopil, že k okraju strechy už chýbajú len centimetre. Možno iba dva.

Neviem, či som to niekedy spomínal, ale mŕtvi by mali ostať mŕtvi. Tuhí ako drevená doska, vyblednutí ako sneh. Niektorí s guľkou medzi očami, iní dobodaní nožmi v temných uličkách.

Ale mŕtvi.

Tretí úder mi posunul spodnú čeľusť do režimu zavretá, až zuby cvakli. Štvrtý som vykryl Rukou a rovno zaútočil laktom proti tvári ex-mŕtvolky. Úder, čo by vyvalil dvere z pántov, poslal muža do záklonu a ja som ho kopom na brucho znovu eskortoval k zemi. Muž dopadol, oboma rukami mi zovrel útočiacu nohu a trhol. Ja som s prekvapivou ľahkosťou letel tiež.

A tak sme ležali dvaja.

Urobil chybu, keď sa pokúsil natiahnuť po revolver. Odkryl si tak vrch tela a ja som dvakrát päťou kopol do jeho hrudníka. Ani raz nevydýchol, pritom útoky boli také silné, že by vytlačili vzduch z pneumatiky. Tretí kop ťažkou kanadou na bradu ho už prekvapil a okrem vzdychu mu z úst vyšlo aj niekoľko zubov. Z ľahu som sa odrazil a rovno na neho skočil. Ľavačku som mu zaprel o zakrvavenú hrud' a Rukou ho udrel do tváre. Čakal som, že sa mi kovové kĺby zastavia až o betón, hlava však ostala celá a muž sa škeril. Bez pár zubov a zaliaty krvou, ale škeril.

Zarazený predchádzajúcim výsledkom som zaváhal a muž ma zasiahol kolenom do chrbtice silou, akoby ma niekto nabral príklepovou vŕtačkou. Ukážkovým kopancom ma vystrelil do premetu, ktorý som akrobaticky zakončil dopadom na chrbát. Rodený gymnasta. Muž bojovo zavrčal a začal sa tentoraz on driapať na mňa. Bol ako zmyslov zbavený, v jeho konaní nebola žiadna rozvaha či plánovanie. Len inštinkt, ktorý kázal telu jediné – zabiť.

Začal sa na mňa štverať od hlavy, takže po dvoch sekundách sme boli prepletení ako hady a ja som sa ho snažil striasť údermi vždy, keď bola príležitosť.

On robil to isté, len do toho aj slintal a hrýzol.

Najhoršie bolo, že v jednom momente na moju tvár dosadol jeho rozkrok.

Namiesto úderov som ho skúsil Rukou zdražiť a rozdrviť kosť alebo dotrhať sval. No ten chlap bol ako zo železa. Niekoľkokrát sme sa prevalili a párkrát ma medzitým stihol pohryzť. Kolenom som ho nabral do rozkroku a trhol Rukou, ktorou som ho doteraz držal pevne vo zveráku. Chlap odletel dobré dva metre a ja som znovu získal priestor pre seba. Vyskočil som na nohy a inštinktívne siahol po pištoľi, tú som však pred chvíľou stratil. Muž bol celý od krvi. Tvár mal opuchnutú s nádychom fialovej. Miesto, kde pred chvíľou ležal, teraz zdobila veľká krvavá kaluž.

A uprostred hrude mal dve diery. Pôsobil otrasene a neprítomne ako dom, ktorý má vytiahnuté rolety, no nikto nie je doma. To mu však nezabránilo vykročiť mi naproti. „Skap už!“ Poskočil som vpred a prudko vykopol. Chlap sa nijako nebránil, a tak som ho nabral v plnej sile. Niečo ruplo, pravdepodobne jeho rebrá, a on znovu dopadol na zem. Tentoraz som počul aj charakteristický zvuk nárazu hlavy o betón.

V tom okamihu mi nenapadlo nič rozumnejšie, ako ho chytiť a zhodiť zo strechy.

Nestihol som ho ešte ani uchopiť, a znovu sa rozhučala strelba. Stačilo sa mi prikrčiť a bleskovo skontrolovať situáciu, aby som pochopil, že strely majú len jeden cieľ.

Jeden veľký skurvený cieľ.

Mňa.

Chlapom som sa ďalej nezapodieval. Preskočil som ho a dobehol k okraju strechy. Od chrbta, z Ambrózových okien ma poctivo sledovali. Prichádzajúcich útočníkov vidieť ešte nemohli, a tak nemali po kom strieľať.

Premetom som preletel za murované vývody vzduchotechniky a prudko sa oprel o stenu. Práve včas. Miesto, kde som pred chvíľou stál, aj so širokým okolím zaplnili trajektórie striel mňajúcich cieľ.

Práve som vykúkal spoza rohu, keď do mňa takmer vrazil jeden z útočníkov. Na výšku ledva meter a pol, v rukách približne rovnako veľká bejzbalová páľka. Mal rifle, biele tielko a na ňom koženú bundu, na ktorej nechýbali kovové pyramídy a bodce. Všetci boli rovnako nastajlovaní, mohlo ich byť okolo tucta. Strelné zbrane mala možno polovica. Zvyšok, tí menej šťastní v prvej línii, boli vyzbrojení ako komparz do sadomasochistického nemeckého porna. Nože, mačety a kovové trubky. Väčšina ešte len preliezala na našu stranu strechy, okrem malého páľkara, ktorý bol výrazne napred pred ostatnými. Kariérista.

Vrhol sa na mňa s razanciou, ale aj rozmermi delovej gule, a s obrovským rozmachom zaútočil. Vyzeral ako malý rozčúlený mopslík. V koženej bunde. S pálkou.

Do dráhy zbrane som letmo nastavil Ruku a páłka sa pri náraze okamžite roztrieštila. Muž zastonal bolesťou, pretože sa mu spätný ráz preniesol do dlaní, a k zemi upustil ten kúsok dreva, čo mu ostal v rukách. Bol prekvapený, ale nie nadtľho. Ešte k zemi ani nedopadli všetky triesky, a ja som ho už potešil buchnátom na hrudník. Rebrá zapraskali, cez pery mu vyprskla krv a až romanticky mi skropila kabát.

Aj taký bol Engerau. Krvavé bitky v uliciach, bytoch a na strechách. Nemilosrdná pieseň, ktorú sme skladali celý život. Pieseň, po ktorej ostávali vdovy, siroty a nešťastné, uplakané tváre. A mŕtvoly.

Dnes tu bude veľa mŕtvych.

Zosnulého pálkara ani nestihla stiahnuť gravitácia k poslednému odpočinku, keď jeho telo začalo schytávať niekoľko zásahov od svojich komplicov. Rukou som mŕtvolu oblapil okolo krku a zdvihol ju pred seba ako štít. Útočníci spustili paľbu naplno, a ja som mal čo robiť. Bolo to ako schovávať nákladiak za embéčku. Strelci boli vzadu, stále až na najvzdialenejšom rohu domového bloku. Medzi nami boli strechy skoro celých dvoch domov. A po tých strechách sa ku mne rútil zvyšok ich squadry. Mrskol som mŕtvolou proti najbližšiemu z bežcov a odhadom šesťdesiat kilogramov mŕtveho mäsa ho poslalo k zemi. To už som znovu skákal šípku na studený gumoasfalt, aby som sa tak vyhol prichádzajúcim projektilom. Ruka časť strechy preliačila. Cítil som, ako materiál zapraskal, a ja som elegantne dotočil kotúľ presne k miestu, kde som predtým stratil makarov.

Presne – plus mínus dva metre.

Svižne som zbraň zdvihol a bez váhania stláčal spúšť. Po štyroch výstreloch cvakol úderník dvakrát naprázdno. Kryl som sa v podrepe a z vrecka vytiahol náhradný zásobník – posledný. Rutinne som prebil a práve pribiehajúcemu machovi v bielom tielku a so železnou trúbkou v ruke vystrelil cez ľavé oko mozog.

Nerozumel som, prečo behal iba v tielku. Chcel, aby mu prechladli obličky?

Niektorí sa začali kryť v momente, ako pochopili, že aj ja som ozbrojený. Dávali tak priestor a čas chlapom s automatmi, aby bez zásahov do vlastných radov strelali po mne. Pár mojich nemierených rán spomalilo útočníkov natoľko, aby som sa znovu dostal do bezpečia zamurovaných vetrákov. Všetko zlé je na niečo dobré. Získal som pár drahocenných sekúnd náskoku.

A narazil na starého známeho.

Vyzeral na nepoznanie. Celý od krvi, čiastočne akoby nafúknutý, jedno oko mal doslova vytečené z jamky a tým druhým ma neprítomne sledoval. Nič nerozprával, len dačo mrmlal. Po tej dlhej stotine sekundy, čo na mňa hľadel, som spozoroval v pohybe jeho očka rozdiel. Akoby ma opätovne spoznal, tak čudesne sa zagúľalo. Priskočil ku mne tak rýchlo, že som to ani nepostrehol. Jeho útok bol síce silný, ale nepremyslený. Pár tvrdých rán na nos som prijal ochotne, potom Rukou odvrátil jeho direkt a kolenom na brucho ho prehol ako noviny. Ruka pritom pevne zovrela mužovo temeno a makarov ho spredu neomylné nakŕmil priamo do

tváre. Trikrát. Znovu som bol bez nábojov, a keďže dnes som už raz videl bývalého ostreľovača vstať z mŕtvych, zlomil som mu pre istotu väz.

A zhodil ho zo strechy. Ak prežije aj toto, budeme stále vzdialení osem poschodí. Mal som mu utrhnúť prsty, aby si nemal ako privolať výťah.

Celé to trvalo dlhšie ako som plánoval. Vzduchom niečo zasvišťalo a zrazu prišla štipľavá bolesť medzi lopatkami. S nadávkou na perách som sa pri otočke naslepo ohnal Rukou a so šťastím tak odrazil armádnú mačetu, ktorá ma pred chvíľou zasiahla do chrbta. Čepeľ zavibrovala a odskočila. Muž plynulo pokračoval prikrčený a zaútočil z boku, ostrie mi prešlo kabátom a sek dopadol krížom cez brucho. Zranenie bolo našťastie iba povrchné. Chýbali milimetre a netrafil by ma vôbec. Teraz mi pribudne pekná jazva do zbierky. Muž ukročil, očakávajúc útok. Ten však neprichádzal, a tak znovu ťal, tentoraz zvrchu.

Bol som pripravený. Tenká oceľ cvengla o Ruku a nohou som zároveň plynulo prekopol mužovi rozkrok. Bolo to, akoby som stlačil vypínač. V jednej chvíli útočí mačeta a v druhej leží skrútený v bolestiach na zemi. Oči zavreté, zuby zaťaté bolesťou a piští ako myš. Definitívne som ho utišil dupnutím na ohryzok.

Nestihol som sa ani vydýchať, lebo dorazil aj zvyšok nepriateľskej soldatesky, ktorá sa na mňa okamžite vrhla ako pubertáci na porno časopis. Boli aj rovnako zle organizovaní. Priamo pred sebou som videl, ako niekto strieľal, nedbajúc na vlastných v palebnej dráhe, až nakoniec jedného z nich navždy umlčal. Získal tak úplne voľný priestor pre ďalšiu strelbu, čo pre neho vlastne nebol úplne zlý výsledok. Môj problém bol, že na konci toho koridoru som stál ja.

Niekde v diaľke zarachotila dávka a mňa bodlo pri kľúčnej kosti a poslalo telo do piruety. V tom istom okamihu prišla tvrdá rana zospodu na bradu, na chvíľu mi zhasli svetlo a stratil som rovnováhu. Niektorí sa na mňa natlačili od chrbta a ja som vďaka nemu nepadol na zem. Pri toľkej presile a pribúdajúcich zraneniach by som sa už nikdy nepostavil.

Bez rozmyslu som sa začal oháňať Rukou. Bolo jedno, kam udriem. Každý, koho som zasiahol, sa ma pokúšal zabiť, vlastných som naokolo nemal. Krik, praskot kostí a gejzíry vybitých zubov sa striedali s bodnými a tržnými ranami na mojom tele.

„Uhnite, dementi!“ ziapal ktosi. Slová boli tlmené, ťažko som ich rozoznával. V ušiach som mal zaľahnuté a boli plné krvi. Niektorí chceli strieľať a rád by sa vyhol ďalším zásahom medzi svojich.

Starší chlap s dlhými masťnými vlasmi po mojej ľavici, ozbrojený roxorom, sa uhol ako prvý. Odkryl si tak nechránený bok a ja som ho rozkopol ako papierovú škatuľu. Zareval bolesťou a ako handra dopadol na zem. Prúd projektilov od netrpezlivého strelca zmietol ďalšieho nešťastníka a časť z nich dorazila až ku mne. V poslednej chvíli som si zakryl hlavu Rukou, ktorá väčšinu hrozby pohltila. Väčšinu.

O sekundu už na ničom z toho nezáležalo. Vojaci, elitní žoldnieri či ľudia ako ja to poznajú veľmi dobre. Ten zvuk, to ticho tesne po ňom a nekonečne dlhé čakanie.

Tomu nekonečnému okamihu po tom, čo niekto vystrelí vašim smerom z raketometu, sa nič nevyrovná. Viem, o čom hovorím, raz som zásah z raketometu prežil.